

מאורות אל העבר

יב אב תשס"ה | 17/08/2005



מאת Moti Sender (מוטי סנדר), ויקפדיה



גירוש נווה דקלים

חמישים המשפחות שהגיעו בטבת תשמ"ג (1983) ל"דיונות המוות", כפי שנקראו החולות על שפת ימה של רצועת עזה, הניחו את היסודות לבירת חבל קטיף - המרכז האזורי נווה דקלים. למעלה משני עשורים פרח היישוב: מוסדות ממשל ומסחר, מגוון מוסדות חינוך תורה ותרבות, וביתם של למעלה מחמש מאות משפחות מכל גוני הקשת הישראלית שעמדו בנחישות גם אל מול ששת אלפים פגזי מרגמה וטילים שנורו למקום בימי האינתיפאדה השנייה. בי"ב באב תשס"ה (17.8.2005), אחרי חודשים ארוכים של ויכוח ומאבק, יצאה "תוכנית ההתנתקות" אל הדרך. אלפי שוטרים וחיילים הוציאו בכוח את המתיישבים ואת אלפי אוהדיהם שהגיעו מכל רחבי הארץ מתוך בתיהם, והעלו אותם לאוטובוסים בדרכם אל מלונות ואל אתרי "קרווילות" ברחבי הארץ. מראות קורעי לב התחוללו בשעת הוצאת המתבצרים בבתי הכנסת, אך למרות הכול, נאמנים לצו אחדות ישראל, לא היה כמעט מקרה שבו הורמה יד מצד המתיישבים על כוחות הפינוי. נווה דקלים נחרבה, בתי הכנסת שבה הועלו באש בידי הפלשתינים, ובניה, שנפוצו ברחבי הארץ, שיקמו לאיטם את חייהם תוך שהם מאמינים ומקווים לשוב יום אחד לביתם.